U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **M. H.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Herczegem, advokátem se sídlem v Praze 4, Vápencová 13/569, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2004, č. j. 24 Az 1511/2003 - 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Herczega **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2004, č. j. 24 Az 1511/2003 – 24, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 4. 2003, č. j. OAM-1531/VL-15-12-TZ-2003, jímž byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl, že důvod jejího podání spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Předně namítal, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a shledal vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u krajského soudu, kdy uvedený soud podle jeho názoru projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. V doplnění kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se aplikace § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon a řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu, přičemž pro tuto vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Napadené rozhodnutí považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud neměl k dispozici žádné podklady odůvodňující závěr, že Polsko je bezpečná třetí země ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu. Bez těchto podkladů, které by vypovídaly o situaci v zemi, jež je pokládána za bezpečnou třetí zemi, není možno hovořit o spolehlivě

zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). V odůvodnění napadeného rozsudku navíc zcela absentuje jakékoliv odůvodnění, proč krajský soud považuje Polsko za třetí bezpečnou zemi. Závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel měl reálnou možnost požádat o udělení azylu v Polsku jako bezpečné třetí zemi, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, o něž se opírá. Stěžovatel je přesvědčen, že Polsko není v jeho případě bezpečnou třetí zemí, neboť vzhledem k bezvízovému styku s Ukrajinou je i na území Polska ohrožen na životě ze strany osob, před nimiž ze země původu utekl. Proto navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě pouze namítal nezákonnost jak ve vztahu k ministerstvu tak i krajského soudu, která podle jeho názoru spočívá v tom, že byl na jeho případ nesprávně aplikován § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a poukazoval na to, že není zřejmé, z jakého důvodu považuje krajský soud Polsko za bezpečnou třetí zemí a že v jeho případě není Polsko bezpečnou třetí zemí. V žalobě, kterou se stěžovatel domáhal u krajského soudu přezkoumání správního rozhodnutí, však nic takového neuvedl. Pouze v ní obecně namítal porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu ze strany ministerstva a pokud šlo o skutkové důvody, na jejichž základě tvrdil výše uvedená porušení zákona, odkázal na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a na ostatní spisový materiál.

Nejvyšší správní soud z důvodu výše uvedeného kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, neboť se opírá jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Odměnu zástupce stěžovatele určil Nejvyšší správní soud ve výši 2150 Kč za 2 úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání soudu - doplnění kasační stížnosti) podle ust. § 11 odst.1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a 2 x 75 Kč náhradu hotových výdajů podle § 13 citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu